

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/36/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816010458
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8816010458.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom dňa 28.05.2024, v trestnej veci obžalovaného A. B. C. pre prečin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13T/124/2016 zo dňa 14.04.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. C..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného A. B. C. vinným pre prečin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- ako zodpovedná osoba v daňovom subjekte D. XX E., F. XX, XXX XX G. H. C., IČO: XX XXX XXX v zdaňovacom období september 2013 v rozpore s ust. § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) Zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v sume 4.246,60 eur zo služieb, pri ktorých daňovému subjektu nevznikla daňová povinnosť, nakoľko dodaný projekt nebol vyhotovený dodávateľom uvedeným na vystavenej faktúre, t.j. spoločnosťou F. I. E. E., keďže táto použila diplomovú prácu obžalovaného, konateľa daňového subjektu, ktorý uviedol správcu dane do omylu tým, že dodaný projekt, ktorý bol podľa odborného vyjadrenia jeho diplomovou prácou, vydával za projekt dodaný dodávateľom s cieľom získania daňovej výhody vo forme vyplatenia nadmerného odpočtu daňovému subjektu.

Za to mu súd uložil podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 1.000,- (tisíc) eur.

Podľa § 56 ods. 3 Tr. zákona mu uložil peňažný trest zaplatiť v mesačných splátkach po 100,- eur splatných do 30. dňa v mesiaci s tým, že prvá splátka sa stane splatnou mesiac nasledujúci po právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný A. B. C. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu J. J. E. písomne odôvodnil. V rámci záverečnej reči obhajcu obžalovaného, ktoré mal súd považovať súčasne aj za písomne odôvodnené odvolanie, obžalovaný uviedol, že podľa jeho názoru na hlavnom pojednávaní zistené skutočnosti jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností nenasvedčujú tomu, že sa žalovaný skutok stal, resp. že žalovaný skutok je trestným činom a že obžalovaný je tou osobou, ktorá sa dopustila žalovaného skutku uvedeného

v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou sp. zn. 1Pv 3/16/7713-11 z 5.8.2016, a to v takej miere a za takých skutkových okolností, že by tieto súčasne vykazovali znaky zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona. Doposiaľ súdom zadovážené a vykonané dôkazy pre takýto záver podľa jeho názoru nesvedčia. Popiera úmysel spáchať daňový podvod, z ktorého je obžalovaný, preto sa v danej veci zameriava aj na skúmanie zákonnosti získaných dôkazov a nejednoznačnosť tvrdení, ktoré majú obžalovaného usvedčovať. Skutok kladený mu za vinu popiera. Doposiaľ vykonaným dokazovaním pred súdom bolo preukázané dodanie projektu D. K. D. - ekonomická a environmentálna analýza s prepočtom návratnosti investície vo dvoch variantách, a to vo variante A/ po dobe 10 rokov a vo variante B/ taktiež pod dobe 10 rokov, a to na stranách 45 až 53, kde je predpokladané aj spracovanie žiadosti pre peňažný ústav. Z výpovedí jednotlivých svedkov, napr. svedok L. a svedok M., je preukázané, že sa jednalo o riadny podnikateľský projekt, s realizáciou ktorého bolo riadne uvažované. Zo skutkovej vety výroku obžaloby vyplýva, že mu je vytýkané, že F. I. E. E. mala použiť diplomovú prácu obžalovaného, ktorému správca dane vytkol len tú skutočnosť, že dodaný projekt pre spoločnosť D. XX E. je na určité percento zhodný s diplomovou prácou obžalovaného, ale nebolo ničím vyvrátené tvrdenie zamestnanca správcu dane N. A. ohľadom realizácie dodanej služby a jej úhrade spoločnosti F. I. E. E. zo strany spoločnosti D. XX E., ktorej za toto zdaniateľné plnenie vznikol nárok na odpočítanie dane. V tomto smere nevykonali zamestnanci správcu dane náležité zisťovanie, sami neuniesli dôkazné bremeno správne zistiť rozsah dane, k čomu nevyužili všetky postupy podľa daňového poriadku a závery zamestnancov správcu dane o údajnej všeobecnej rovine samotného projektu sú pre účely trestného konania nepoužiteľné. Odkaz svedkyne A., že aj ona robila sama diplomovú prácu, jej subjektívny názor a rovnako sú nepreskúmateľné jej úvahy o dodanej printovej aj elektronickej verzii projektu počas daňovej kontroly. Obžaloba nepreukázala, že si spoločnosť D. XX E. uplatnila nárok na vrátenie odpočtu na DPH v sume 4.246,60 eur neoprávnene. Podotýka, že v zmysle ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná a má za to, že v tejto veci nebol v podstate naplnený ani tento materiálny korektív. Samotný znalecký posudok vypracovaný v súdnej trestnej veci znalcom N. A. O., F. je nepoužiteľným dôkazom, nakoľko tento posudok nebol vypracovaný osobou z príslušného oboru, ale znalcom pre odbor ekonómia a manažment, ktorý nie je oprávnený posudzovať projekt z úplne iného oboru. Daňový úrad mal k dispozícii len pracovnú verziu diplomovej práce, ktorú v daňovom konaní použil pre svoje neoprávnené závery a závery centra vedeckotechnických informácií, ktoré však porovnávalo diplomovú prácu s touto pracovnou verzou a nie s projektom dodaným spoločnosťou F. I. E. E.. Tento dôkaz nemôže byť použitý ani v trestnom konaní ani v daňovom konaní, keďže na jeho podklade nemožno dospieť k relevantným skutkovým zisteniam. Znalec uviedol na hlavnom pojednávaní, že vychádzal z merita otázky, teda to, čo mu bolo zadané v opatrení a uviedol, že on sa nezamýšľal vôbec, či technicky ten projekt je z realizovateľný alebo nie, ale ako predložený dokument či bude postačovať na to z hľadiska jeho obsahovej formy a štruktúry na to, aby bol poskytnutý podnikateľský úver na tento projekt, pritom žiadosť o podnikateľský zámer a jej obsah si stanovuje každý peňažný ústav osobitne, k čomu poskytuje aj písomné podklady, čo potvrdili aj svedkyne N. a E.. Znalec ďalej uviedol, že nie je znalcom z odboru aj energetiky resp. odboru tepelných energetických zariadení a tepelnej elektrotechniky a regulácie a riadenia sieťových odvetví, a že nikdy nebol poverený ani nevypracoval znalecký posudok alebo odborné vyjadrenie na využitie energetických zariadení tak, ako je to v danej veci, kde sa jedná o bioplynovú elektrárňu. Znalec uviedol, že k ukazovateľom na strane 45-51 prílohy - D. K. D., kde sú uvádzané finančné ukazovatele z hľadiska vynaloženia finančných nákladov a finančnej návratnosti projektu k týmto číslam sa vyjadriť nevie, a to akým spôsobom sa dopracovalo k týmto číslam, k tomu sa momentálne vyjadriť nevie. Ďalej znalec uviedol, že v rámci svojej špecializácie sa orientoval na ekonomickú časť, že sa nezaoberal ani výrobným procesom, ani spôsobom distribúcie, či inými takýmito otázkami. Znalec na otázku obhajcu na hlavnom pojednávaní, aby sa ešte raz vyjadril, že či existujú technické možnosti ako pripojiť bioplynovú elektrárňu do distribučnej siete, uviedol, že z predloženého dokumentu sa o týchto skutočnostiach ani nedozvedel, v tejto súvislosti nevedel vyčíslieť, resp. zistiť aké finančné náklady by boli spojené s touto aktivitou, ktorá má súvis na ekonomickú analýzu subjektu. Ďalej na strane 45 samotného projektu v druhom odseku sú uvádzané náklady na zriadenie bioplynovej stanice, kde znalec uviedol, že v projekte sa píše, že by to malo byť nejakých 3 800 000 eur, z čoho 80% sa čerpá z bankového úveru a 20% vlastný kapitál. Je tu vyhodnotené nejaké číslo, predpokladaná investícia. Je tu nejaká hodnota, ktorá sa predpokladá na zriadenie bioplynovej stanice a na otázku obhajcu, že na tej istej strane sú uvádzané výkupné ceny elektrickej energie a ročná produkcia príjmu bioplynovej stanice a či preveroval tieto čísla v súvislosti s podaním jeho odborného vyjadrenia, znalec uviedol, že tieto čísla nemal dôvod predpokladať, že by boli nesprávne, preto nemal dôvod ich preverovať, skúmať. Ďalej znalec uviedol, že

sa nevie vyjadriť k technologickej stránke tohto projektu, že mu to ani neprislúcha, nie je v tomto odborne zdatný. Z podania odborného vyjadrenia znalca z odboru ekonomiky, účtovníctva a daňovníctva nebolo možno dospieť reálne a zodpovedať reálne otázky, ktoré tvorili zadanie úloh znalca a to, či ekonomická a environmentálna analýza projektu spĺňa požadované náležitosti pre projekt, resp. podnikateľský zámer a to vzhľadom k tomu, že takýto posudok môže podať podľa názoru obhajoby len znalec z odboru energetiky a odboru tepelných energetických zariadení a odboru tepelnej elektrotechniky a odboru regulácie a riadenia sieťových odvetví, ktoré môžu posudzovať realnosť takéhoto projektu. Už z odpovedí znalca je zrejmé, že on sa k takémuto projektu, čo sa týka environmentálnej analýzy a z časti aj ekonomickej analýzy vyjadrovať nemôže, čo potvrdil vo svojich odpovediach. Čo sa týka jeho výtky, že teda na str. 46 je omylom uvedená merná jednotka KWh, samotná tabuľka obsahuje už MWh a jedná sa o tržby za energie, to znamená využiteľné vyrobené teplo na str. 46 a na str. 49 sa jedná o jednotky týkajúce sa predaja elektriny ako takej, ktoré sú uvádzané v iných merných jednotkách ako v predchádzajúcej tabuľke. Sám znalec pripustil, že je možné tento projekt doplniť o finančné ukazovatele, ale v zásade nie je vyvrátené tvrdenie obhajoby a teda, že posudzovaný projekt spĺňa resp. posudzovaný projekt je riadnym projektom pre podnikateľský zámer vybudovania bioplynovej stanice a jej prevádzkovania, k čomu v prípade žiadosti o konkrétny úver v konkrétnom peňažnom ústave žiadateľ musí aj tak spracovať konkrétne finančné ukazovatele požadované finančným ústavom, preto má za to, že tento projekt je použiteľný na dané účely, je reálny a predstavuje riadne zdaniteľné plnenie. K samotnej formulácii skutku, kladenému za vinu obžalovanému v obžalobe OP Vranov nad Topľou č. Pv 3/16/7713-11 z 5.8.2016 udáva, že skutkovú vetu tvoria obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu a vecné, miestne, časové a iné súvislosti, ktoré spájajú znaky skutkovej podstaty v skutkový dej (skutok). Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 6Tdo/82/2017 k predmetnej problematike uvádza: „K formálnej úprave znenia skutku, najvyšší súd dodáva, že v ňom nemožno odkazovať na znalecké posudky či odborné vyjadrenia a podobne, nakoľko ide vždy o záver súdu. Spôsob, akým súd dospel k skutkovým zisteniam, uvedením zdroja informácie, konajúci súd vyjadri až v odôvodnení rozhodnutia“. Z hľadiska subjektívnej stránky sa pri skutku kladenému obžalovanému za vinu vyžaduje úmysel, obžalovaný však nemal nikdy v úmysle spôsobiť svojím konaním porušenie alebo ohrozenie chráneného záujmu a ani nebol uzročený s tým, že takéto porušenie alebo ohrozenie nastane. Z hľadiska objektívnej stránky sa ku trestnej zodpovednosti páchatel'a vyžaduje príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a jeho následkom. V konaní obžalovaného podľa názoru obhajoby však absentuje psychická zložka ako vôľa spojená s fyzickým prejavom obžalovaného skrútiť daň z pridanej hodnoty a spôsobiť poškodenú stranu škodu. Na naplnenie subjektívnej stránky zločinu daňového podvodu sa vyžaduje, aby páchatel' úmyselne vytváral podmienky neoprávnene vo väčšom rozsahu uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Úmyselné zavinenie páchatel'a sa musí vzťahovať ku všetkým znakom základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu. Konanie obžalovaného podľa názoru obhajoby nie je možné posúdiť ako spáchanie zločinu daňového podvodu § 277a ods. 1 Tr. zákona a trestné stíhanie jeho osoby je preto nedôvodné. Z princípu prezumpcie neviny v zmysle ust. § 2 ods. 2 Tr. poriadku okrem pravidla, podľa ktorého musí byť vina obvinenému riadne preukázaná, vyplýva tiež pravidlo in dubio pro reo, podľa ktorého, ak nie je v dôkaznom konaní dosiahnutá praktická istota o existencii relevantných skutkových okolností, teda pokiaľ sú prítomné v danom kontexte dôvodné pochybnosti, je nutné rozhodnúť v prospech obvineného. V danom prípade jediným usvedčujúcim dôkazom je projekt pre spoločnosť D. XX E., ktorý je údajne na určité percento zhodný s diplomovou prácou obžalovaného. Tento projekt vydal obžalovaný v prípravnom konaní vyšetrovateľovi PZ, ktorý o tomto vydaní veci však nespísal žiadnu zápisnicu o vydaní veci. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný mal dobrovoľne vyšetrovateľovi v prípravnom konaní vydať projekt D. K. D. - ekonomická a environmentálna analýza. Týmto úkonom získal procesné postavenie osoby podozrivej zo spáchania trestnej činnosti. Ako podozrivá osoba mal byť poučený o svojich právach, najmä o práve, že k priznaniu zo spáchania trestného činu ho nemožno nútiť. Zákaz donútenia k priznaniu totiž nezahŕňa len právo vypovedať, resp. právo mlčať, ale aj právo neprispieť žiadnym aktívnym spôsobom, či už priamo alebo nepriamo, k svojmu obvineniu. Zákaz nútiť osobu, aby prispela k svojmu obvineniu, či usvedčeniu, teda znamená nielen nútiť podozrivú, či obvinenú osobu k výpovedi, ale aj zákaz nútiť takúto osobu k súčinnosti alebo k aktívnemu konaniu, ktoré je potrebné na usvedčenie takejto osoby. Tým, že zápisnica o vydaní veci neexistuje, tak neexistuje ani žiadne poučenie v tejto súvislosti. Tým, že ústne bolo obžalovanému naznačené, že ak obžalovaný nevyhoví výzve vydať vec, bude mu uložená poriadková pokuta, došlo k prinúteniu podozrivého k súčinnosti a aktívnemu konaniu pri svojom obvinení. Pokiaľ bol obžalovaný poučený policajtom ústne, tak bol poučený nesprávne. K vyššie uvedenému je potrebné poznamenať, že dôkaz získaný z takéhoto postupu policajtov, ktorým v podstate núti podozrivú osobu, aby svojím aktívnym

konaním prispela k svojmu usvedčeniu z trestného činu, nemožno použiť v trestnom konaní. Podľa § 119 ods. 3 Tr. poriadku môže za dôkaz slúžiť len to, čo bolo získané zákonným spôsobom, t.j. v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, prípadne podľa osobitného zákona (zák. o policajnom zbore). Ak bol dôkaz získaný v rozpore s Trestným poriadkom, či v rozpore s osobitným zákonom, nemôže slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní a nemôže ani prispieť na náležité objasnenie veci (§119 ods. 3 Tr. poriadku). Pokiaľ ide o posudzovanie neúčinnosti zákonného dôkazu, tak dôkaz získaný nezákonným spôsobom je podľa povahy a závažnosti porušenia zákona buď absolútne neúčinný (t.j. nemožno k takémuto dôkazu vôbec prihliadať a musí byť vylúčený z hodnotenia pri zisťovaní skutkového stavu veci alebo relatívne neúčinný, t.j. nemožno k nemu prihliadať, avšak len dovtedy, kým sa vada, ku ktorej došlo, neodstráni. Pri absolútnej neúčinnosti dôkazu, nie je možné spôsobenú nezákonnosť odstrániť. V danom prípade nesprávnym poučením obžalovaného došlo k absolútne neúčinnému dôkazu, na ktorý nie je možné prihliadať. Inak povedané, v prípade, ak má podozrivý, resp. obvinený niečo aktívne konať, oprávnený orgán ho môže na toto aktívne konanie vyzvať, pričom ho však pred samotným konaním musí poučiť o jeho práve nekonať, a teda neobviňovať samého seba, čo sa v danom prípade nestalo. Až po takomto poučení možno pristúpiť k samotnému vykonaniu úkonu (ak s tým podozrivý, resp. obvinený súhlasí). V prípade, ak poučenie osoby o zákaze nútenia k sebaobviňovaniu chýba, dôkaz získaný jej aktívnym konaním je dôkazom neúčinným. Takéto konanie má charakter nútenia k sebaobviňovaniu, ktoré je zakázané. Vyhodnotením týchto skutočností tak možno dospieť k záveru, že takto získaný nebol získaný zákonne a musí byť za danej dôkaznej situácie považovaný za nepoužiteľný dôkaz, so všetkými s tým spojenými dôsledkami. Tým je aj neprípustnosť znaleckého dokazovania. Trestné stíhanie je možné viesť len v súlade so zákonom a preto i postup príslušných orgánov, ktorého cieľom je mimo iné pravdivé skutkové zistenie, musí byť v súlade so zákonom. V posudzovanej veci sú však dôkazy poznačené nezákonnosťou spôsobujúcou ich absolútnu neúčinnosť, keďže logicky nadväzujú na prvotný nezákonný dôkaz. Týmto úkonom získal procesné postavenie osoby podozrivej zo spáchania trestnej činnosti. Ako podozrivá osoba mal byť poučený o svojich právach, najmä o práve, že k priznaniu zo spáchania trestného činu ho nemožno nútiť. Zákaz donútenia k priznaniu totiž nezahŕňa len právo vypovedať, resp. právo mlčať, ale aj právo neprispieť žiadnym aktívnym spôsobom, či už priamo alebo nepriamo k svojmu obvineniu. Zákaz nútiť osobu, aby prispela k svojmu obvineniu, či usvedčeniu, teda znamená nielen nútiť podozrivú, či obvinenú osobu k výpovedi, ale aj zákaz nútiť takúto osobu k súčinnosti alebo k aktívnemu konaniu, ktoré je potrebné na usvedčenie takejto osoby. Tým, že zápisnica o vydaní veci neexistuje, došlo k prinúteniu podozrivého k súčinnosti a aktívnemu konaniu pri svojom obvinení. Pokiaľ bol obžalovaný poučený policajtom ústne, tak bol poučený nesprávne. Vyšetrovateľ teda obžalovaného nepoučil o jeho práve nevydať vec. V prípade, ak má podozrivý, resp. obvinený niečo aktívne konať, oprávnený orgán ho môže na toto aktívne konanie vyzvať, pričom ho však pred samotným konaním musí poučiť o jeho práve nekonať, a teda neobviňovať samého seba. Až po takomto poučení možno pristúpiť k samotnému vykonaniu úkonu (ak s tým podozrivý, resp. obvinený súhlasí). V prípade, ak poučenie osoby o zákaze nútenia k sebaobviňovaniu chýba, dôkaz získaný jej aktívnym konaním je dôkazom neúčinným. Takéto konanie má charakter nútenia k sebaobviňovaniu, ktoré je zakázané. Z Judikátu trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Žiline, ktorý bol prijatý 10.09.2013, pod č. Jtk 11/13 vyplýva, že: „právo mlčať a právo neprispievať k vlastnému obvineniu sú všeobecne uznávanými medzinárodnými štandardami, ktoré ležia v srdci pojmu spravodlivého konania podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poskytnutím obvinenému ochrany proti nedovolenému donúteniu zo strany štátnych orgánov prispievajú tieto imunity k predchádzaniu justičným omylom a zaisteniu cieľov čl. 6 (John Murray proti UK)“. Európsky súd pre ľudské práva však vo veci Saunders proti UK, rozsudok veľkého senátu č. 19187/91, § 68 zo 17.12.1996 vysvetlil okrem iného, že právo neprispievať k vlastnému obvineniu sa v prvom rade týka rešpektovania vôle obvineného mlčať. Právo neobviňovať sám seba nezahrňuje použitie v trestnom konaní tých vecí, ktoré je možné od obvineného získať prostredníctvom donútenia, pokiaľ ide o veci existujúce nezávisle na jeho vôli, ako sú okrem iného vzorky dychu, moču, krvi a telesných tekutín za účelom analýzy DNA. V prípade obžalovaného však nešlo o vydanie tých vecí, ktoré možno od obvineného získať donútením, ani vecí, ktoré existujú nezávisle od jeho vôle, ale išlo priamo o vecný dôkaz, usvedčujúci páchatela. Pri hodnotení vykonaných dôkazov tak jednotlivo aj v súhrne je u obžalovaného potrebné aplikovať zásadu in dubio pro reo, pretože nebolo spoľahlivo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a že tento skutok spáchal obžalovaný. Na tomto základe navrhol, aby ho súd spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. a), b) Tr. poriadku.

Následne dôvody odvolania doplnil obžalovaný A. B. C. v rámci záverečného návrhu aj prostredníctvom náhradného obhajcu J. E. O., ktorý uviedol, že dôvody odvolania sú u obžalovaného nemenné a boli prednesené najmä v záverečnej reči jeho obhajcu. Obžalovaný od počiatku uvádza, že skutok,

ktorý sa mu kladie za vinu, nie je trestným činom. Tento záver potvrdzujú najmä výsluchy bankových pracovníkov - svedkov F. E. a N. N., ktorí zhodne potvrdili, že predloženie podnikateľského zámeru, resp. projektu je jedným zo základných dokumentov slúžiacich k ďalším rokovaniam. Tento doklad nie je jediným dokumentom. Vyžaduje sa spoločne s ďalšími listinami, ako vysporiadanie majetkových práv, či ekonomická projekcia. Svedkovia vypovedali, že projekt by postačoval ako úvodný dokument pre jednanie s bankou. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia potvrdil aj svedok F. M., ktorý potvrdil, že projekt vypracoval a dodal spoločnosti D. XX E.. Bol pritom viackrát v obci D., kde sa projekt mal realizovať. Tieto skutočnosti potvrdil aj svedok F. M., ktorý je starostom obce D.. Uviedol, že tento projekt sa mal realizovať a s obžalovaným chodievali do obce aj iné osoby, v obci sa robila investícia aj nejaké búracie práce. Okresný súd však výpovede svedkov, ktoré tvorili ucelený celok a podporili obhajobu obžalovaného vyhodnotil tak, že vychádzal primárne zo záverov odborného vyjadrenia znalca N. O.. Znalec konštatoval, že by nebolo možné poskytnúť podnikateľovi úver na základe predloženého projektu. Uvedené je v priamom rozpore s výsluchom bankových pracovníčok, ktoré potvrdili, že projekt by bol jedným, nie však jediným dokladom k poskytnutiu úveru. Tu obžalovaný poukazuje na to, že existenciu iných dokladov, ktoré slúžili k poskytnutiu úveru, pritom vykonal okresný súd - jedná sa o stavebné povolenie vydané obcou D. (č.l. 116-130) spoločne s rozhodnutím o umiestnení stavby (č.l. 131-143). Existenciu vlastníckych vzťahov vykonal súd oboznámením listom vlastníctva na č.l. 144. V trestnej veci obžalovaného sa súd nevysporiadal so zásadou ne bis in idem, a teda, že nemá dochádzať k potrestaniu dva krát za ten istý skutok. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Daňový úrad Prešov, pobočka Vranov nad Topľou vydal protokol z daňovej kontroly zo dňa 10.11.2014, v ktorom bolo konštatované, že daňový subjekt nemal nárok na odpočet dane s tým, že rozhodnutím zo dňa 02.06.2015 bolo určené zaplatiť rozdiel dane z pridanej hodnoty, na odpočet ktorého nárok nevznikol. K tejto okolnosti obžalovaný poukazuje na rozsudok Veľkého senátu ESRP vo veci A. a B. v Nórsko zo dňa 15.11.2016, ktorý rieši možnosť paralelného potrestania dvoch subjektov za jeden skutok. V zásade k nemu možno pristúpiť len vtedy, ak je to predvídateľné a vyžaduje sa potrestanie dvoch rôznych subjektov ako závažný následok škodlivého konania. Pre odsúdenie musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Podľa názoru obžalovaného skutok nie je trestným činom. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že spoločnosť D. XX E. vykonávala skutočnú činnosť, medzi iným si projekt objednala a tento jej bol riadne dodaný. Projekt bioplynovej stanice bol spoločnosťou F. I. E. E. skutočne vypracovaný a dodaný spoločnosti D. XX E.. Jedinou spornou okolnosťou ostalo to, ako postupoval svedok M., t. j. či použitím zhodného textu - diplomovej práce porušil autorské práva obžalovaného. To, či malo dôjsť k porušeniu autorských práv dodaním projektu, však nebolo predmetom trestného konania a žalovaného skutku. Obžalovaný uvádza, že úkon údajného neuskutočnenia zdaniteľného plnenia, ktorý sa uvádza vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa tým, že údajne nevznikla daňová povinnosť spoločnosti D. XX E., nebol úkonom obžalovaného, ale obchodnej spoločnosti D. XX E.. Obžalovaný bol len konateľom tejto spoločnosti, ale z ustanovení Obchodného zákonníka konateľovi spoločnosti nevyplyva špeciálna povinnosť, z ktorej by bolo možné dovodiť jeho individuálnu trestnú zodpovednosť za žalovaný skutok. Vychádzajúc teda zo všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka ako aj osobitnej úpravy obchodných spoločností a jej orgánov možno dospieť k záveru o nenaplnení skutkovej podstaty trestného činu, ktorým je jeho subjekt, čo zakladá aj nedostatok preukázania subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu. Súd nakoniec sám nesprávne a účelovo v rozpore s vykonanými dôkazmi upravil aj skutkovú vetu vo výroku rozsudku na rozdiel od obžaloby, čo obhajoba považuje za závažný procesný nedostatok. Vo výroku rozsudku sa uvádza, že dodaný projekt „bol podľa odborného vyjadrenia diplomovou prácou“. V skutkovej vete výroku rozsudku však nemajú byť žiadne odkazy na vykonané dôkazy z dôvodu, že len súd robí právny záver z vyhodnotených dôkazov. Takýmto odkazom v skutkovej vete výroku súd prenechal hodnotenie skutku ako trestného činu na posúdení znalca. Toto hodnotenie má vykonať len súd (k tomu uznesenie NS SR sp. zn. 6Tdo/82/2017). Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Tr. poriadku rozsudok v uvedenom rozsahu zrušil a z dôvodu, že trestné konanie prebieha už neprímerane dlho, sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, ako je uvedený v obžalobe a skutok nie je trestným činom.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného na podklade argumentácie v ňom prezentovanej nebolo dôvodné.

Krajský súd teda zistil, že okresný súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine a treste. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery, včítane výroku o náhrade škody.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich, v rámci toho príkladmo aj uvádzať nepravdu, ak to má osvedčiť jeho obhajobnú argumentáciu, keďže dôkazné bremeno znáša štát prostredníctvom žalobcu, ktorým je prokurátor.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní (napokon aj v rámci odvolacieho konania) nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, aj v rámci záverečných rečí, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného A. B. C..

Hneď v úvode v reakcii na argumentáciu obžalovaného – spochybňujúcu zákonnosť zabezpečenia printovej verzie projektu pre účely dokazovania v trestnom konaní, ktorú bez zákonného poučenia (zákazu sebaobviňovania) mal predložiť OČTK obžalovaný - je podstatnou skutočnosťou v posudzovanom prípade to, že printová verzia projektu predložená obžalovaným v rámci vyrubovacieho konania pred správcom dane, ktorá sa následne procesne korektným spôsobom preniesla – predložením (priložením) správcom dane k podnetu (oznámeniu) o podozrení zo spáchania daňového trestného

činu daňovým subjektom zo dňa 07.10.2015 na č.l. 1-154 (projekt na č.l. 84-144, včítane príloh, vid' rovnako totožná verzia aj na č.l. 313-341) - medzi listinné dôkazy použiteľné v rámci trestného konania je totožnou v celosti a to bez rozumných pochybností s printovou verziou, ktorú mal predložiť obžalovaný dobrovoľne (nebol produkovaný dôkaz o obžalovaným prezentovanej výzve OČTK vydať printovú verziu projektu pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty) v prebiehajúcom trestnom konaní, bez produkovaných dôkazov spochybňujúcich tento záver v posudzovanom prípade, avšak je pravdou, že bez vyhotovenia (existencie) zápisnice o vydání veci OČTK.

Za danej dôkaznej situácie, pokiaľ - obžalovaným (dobrovoľne) predložená printová verzia projektu v trestnom konaní, ktorého zákonnosť zaistenia pre účely trestného konania a teda jeho procesnú spôsobilosť použiť ho ako dôkaz v tomto trestnom konaní obžalovaný namieta a ktorá bola v rámci trestného konania predložená na preskúmanie Centru vedecko technických informácií SR, z výsledkov ktorých malo vyplynúť bez rozumných pochybností 90,30 % zhoda s diplomovou prácou obžalovaného - je v celosti totožná s printovou verziou projektu predloženou obžalovaným v rámci vyrubovacieho konania správcovi dane, ktorá je zase súčasťou sumy zákonne získaných dôkazov zhromaždených v tomto trestnom konaní, ktorých zákonnosť a procesnú spôsobilosť obžalovaný nenamieta, tak potom je na mieste podľa krajského súdu urobiť logický skutkový (dôkazný) záver, že aj obžalovaným v rámci daňovej kontroly (dobrovoľne) predložená printová verzia projektu, ak by bola Centrom vedecko technických informácií SR vyhodnotená, niet žiadnych rozumných pochybností, aby opäť na 90,30 % by nemala byť totožná s diplomovou prácou obžalovaného.

Ďalej je namieste zvýrazniť, že predmetom dokazovania v posudzovanom prípade bola skutočnosť, či projekt Bioplynová elektrárň Bystre - ekonomická a environmentálna analýza bol reálne vyhotovený ako výsledok (ktorý, použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ dane) podnikateľskej činnosti dodávateľa projektu F. I. E., E., a to aj prostredníctvom svedka F. M. a následne ako služba (tovar) dodaný spoločnosti D. XX E., ako objednávateľovi, ktorej jediným konateľom v tom čase bol obžalovaný A. B. C..

Za predpokladu reálne uskutočneného zdaniteľného plnenia v podobe vypracovania označeného projektu a jeho dodania, by potom mala vzniknúť povinnosť pre dodávateľa, ako platiteľa DPH účtovať si aj DPH v celkovej cene za poskytnutú službu (tovaru), konkrétne za označený projekt a teda povinnosť zaplatiť cenu vrátane DPH za dodanú službu (tovar) odberateľom a povinnosť dodávateľa „naúčtovanú“ sumu DPH voči odberateľovi, aj následne odvieť v prospech štátneho rozpočtu (zaplatením dane), samozrejme len za predpokladu zohľadnenia za sledované zdaňovacie obdobie sumy finančných prostriedkov inkasovaných, resp. vyúčtovaných v rámci DPH dodávateľom, oproti sume finančných prostriedkov, ktoré musel dodávateľ – platiteľ dane, zase ako odberateľ za iné služby a tovary zaplatiť svojím dodávateľom.

V nadväznosti na uvedené potom v rámci vykonaného dokazovania nebolo bez rozumných pochybností dokázané, aby svedok F. M. - okrem verbalizovaného prejavu v rámci výpovedí o jeho dlhoročných skúsenostiach z takýchto projektov – ako spracovateľ projektu pre dodávateľa F. I. E., E., už v minulosti takéto projekty vypracoval, resp. mal vôbec v kontexte ním dosiahnutého vzdelania odbornú spôsobilosť na takúto činnosť, ale najmä konkrétnu skúsenosť s takýmito projektmi, príkladmo, aké konkrétne projekty, či vykonané práce odborného (obdobného) charakteru mal vypracovať z pohľadu posudzovaného prípadu, odkiaľ, z akých konkrétnych zdrojov čerpal, konkrétne údaje špecifické pre územie obce D. pre jednak funkčnú realizovateľnosť projektu (dostupnosť zdrojov v podobe biomasy, no najmä jeho ekonomickú návratnosť s jeho predchádzajúcimi pracovnými skúsenosťami - predaj nehnuteľností, či projekt z eurofondov na výrobu lisovanie - repkového oleja).

V nadväznosti na tieto zistenia potom sám svedok F. M. v rámci výpovedí len vo všeobecnosti vysvetľuje, za akých okolností a akým spôsobom si mal zabezpečiť podklady pre spracovanie tohto projektu, ako mal tento projekt vypracovať, že ako inspiráciu mu ho mal poskytnúť vlastne obžalovaný, a to už aj v kontexte záveru Centra vedeckých informácií SR, ktorý konštatoval, že v danom prípade malo ísť o zhodu s diplomovou prácou obžalovaného na 90,30 %.

Ďalej bolo ustálené, že spoločnosť F. I. E. ako to plynie z vykonaného dokazovania ani nemala v tom čase v predmete podnikateľskej činnosti spracovanie takýchto projektov, ani sám konateľ svedok P. v tom čase kedy sa tento projekt mal spracovať, resp. vypracovať a mal byť touto spoločnosťou dodaný objednávateľovi spoločnosti D. XX E., v podstate nevedel bližšie vysvetliť, akým spôsobom

mala vzniknúť iniciatíva, aby jeho spoločnosť tento projekt pre objednávateľa mala dodať. Napokon nebolo v logických súvislostiach vysvetlené, akým konkrétnym spôsobom sa mala spoločnosť F. I. E., E., následne spolupodieľať na ďalšom rozvoji projektu bioplynovej stanice, či jeho reálnej prevádzky po zrealizovaní projektu.

Túto pochybnosť o reálnom vytvorení tohto projektu svedkom F. M. pre dodávateľa F. I. E. E., dopĺňa aj samotné následné správanie sa jediného spoločníka a konateľa tejto spoločnosti, svedka P., pokiaľ už v rámci prebiehajúcej daňovej (kontroly) v spoločnosti D. XX, E., nemohol predložiť účtovnú dokumentáciu tejto spoločnosti, keďže malo dôjsť k predaju tejto spoločnosti v prospech nového majiteľa svedka L., ktorý následne osvedčil v rámci daňovej kontroly, že týmto účtovníctvom už nedisponuje, keďže ho mal postúpiť ďalšiemu spoločníkovi a konateľovi, resp. novému majiteľovi tejto spoločnosti na Belize.

Ďalej pokiaľ projekt predložený obžalovaným A. B. C. v rámci vyrubovacieho konania mal byť (projektom, dielom) svedka F. M., opäť nebolo bez rozumných pochybností vysvetlené zo strany oboch posledne menovaných, no najmä svedkom M., ako je možné, že projekt, ktorý mal podľa obžalovaného vypracovať on sám, je pôvodne na 90,30 % zhodný s diplomovou prácou obžalovaného tak, ako to osvedčuje odborné vyjadrenie Centra vedeckých informácií SR pri porovnaní originality projektu predloženého spoločnosťou F. I. E., E. ktorý mala vypracovať pre spoločnosť D. XX, E., s prácami uloženými v centrálnom registri, kde uvedená zhoda bola vykázaná, ako už bolo uvedené vo vzťahu k diplomovej práci obžalovaného A. B. C..

Ďalej z vykonaného dokazovania plynie, že pre účely daňovej kontroly tento projekt vlastne predložil len obžalovaný v oboch verziách - pdf a printovej verzii, no súčasne dodávateľ tohto projektu F. I. E., prostredníctvom jej spoločníka konateľa a svedka P. nevedel doložiť originál či kópiu tohto projektu, ani prostredníctvom svedka F. M., dokonca svedok A. P. jediný spoločník a konateľ v tom čase spoločnosti F. I. E., E., sa reálne k fyzickému dodaniu tohto projektu (kedy, kde a za akých okolností), ani nevedel vyjadriť (iba k vystaveniu faktúry za dodanie projektu) a svedok M. dokonca verbalizoval v rámci výpovedí, že to, čo bolo ním vypracované a dodané spoločnosti D. XX, E., pokiaľ si dobre pamätá, nie je v úplnej zhode s prácou, resp. projektom, ktorý mu bol predložený na opoznanie v rámci trestného konania, ktorý v rámci vyrubovacieho konania predložil obžalovaný. Rovnako tak vypovedal aj svedok L. (jediný spoločník spoločnosti), podľa ktorého projekt „asi potrebný“ k realizácii bioplynovej stanice, verziu projektu, ktorú mal on mať fyzicky k nahliadnutiu, v čase kedy mal byť vypracovaný, bol oveľa objemnejší (cca 200 str.), no na žiadne detaily si už nespomína, pričom svedok M. ani raz neuvádzal, aby mal vypracovať viac verzií tohto projektu.

Inak povedané, konateľ spoločnosti F. I. E., E., svedok A. P., ani jej splnomocnenec pre účely daňového konania (kontroly) v spoločnosti D. XX, E., svedok F. M. nevedeli kontrolórom finančnej správy ani preukázať reálne dodanie tohto projektu, (iba samotnú faktúru, ktorú mal vystaviť vtedajší konateľ, teda svedok P., ktorý v čase daňovej kontroly už účtovníctvom nedisponoval a ani následne ďalší konateľ a spoločník tejto spoločnosti svedok L.), kde tento projekt ako už bolo zvýraznené v rámci daňovej kontroly, resp. vyrubovacieho konania, predkladal ako konateľ spoločnosti D. XX, E., obžalovaný v dvoch verziách, najsamprv len vo verzii PDF prostredníctvom mailovej komunikácie, a následne aj samostatne v tzv. printovej verzii.

Taktiež podľa starostu obce D. F. Q. M., tak ako sa mal vyjadriť, pôvodne na obhliadku terénu tam boli niekoľko krát obžalovaný A. B. C., svedok Q. L., ale aj iné osoby, na ktoré si pôvodne v rámci daňovej kontroly ani nespomínal, no už v rámci výpovede v trestnom konaní si na ich účasť spomenul, no súčasne platí, že koľkokrát a ktorí z nich na obhliadku terénu boli, si už presne ako tvrdí, nemohol pamätať, pričom si okrem menovaných neoveroval ich totožnosť.

Ďalej platí, že tento projekt bol spoločnosťou F. I. E. E., fakturovaný v celkovej sume 25.479,60 eur voči spoločnosti D. XX, E., z toho obžalovaným uplatnený nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty v sume 4.246,60, ako konateľom tejto spoločnosti, pričom táto spoločnosť prostredníctvom obžalovaného mala zaplatiť dodávateľovi spoločnosti F. I. E., E., len časť z nich v sume 12.000 eur z tejto celkovej sumy, a aj napriek tomu si spoločnosť D. XX E. nadmerný odpočet DPH v sume 4.246,60, za celú sumu 25.479,60 eur v rámci nadmerného odpočtu uplatnila.

Na podklade hore sumarizovaných zistení vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu, existuje teda odôvodnená pochybnosť oproti argumentácii obžalovaného, že došlo k dodaniu projektu od spoločnosti F. I. E., E., pre spoločnosť D. XX E., keďže nebolo bez rozumných pochybností preukázané, že projekt bol vytvorený svedkom F. M. pre spoločnosť F. I. E., E., ako dodávateľa, ale práve naopak existuje reťaz na seba nadväzujúcich dôkazov osvedčujúcich záver, že projekt, ktorý si mal údajne ako odberateľ spoločnosť D. XX E., objednať prostredníctvom konateľa obžalovaného A. B. C. aj sám, (tento projekt) obžalovaný v minulosti predtým vytvoril minimálne v podobe diplomovej práce a takto vyhotovený projekt dokazovaním v preukázanej zhode na 90,30 % s jeho diplomovou prácou, mu (spoločnosti D., E.), mal byť dodaný dodávateľom tak, ako to bolo ustálené najsamprv v priebehu dokazovania v rámci daňovej kontroly (vyrubovacieho konania), ale hlavne následne aj v rámci trestného konania.

Inak povedané žiadnym relevantným spôsobom nebolo vysvetlené, že pokiaľ práca – projekt, ktorý mal vypracovať svedok M., mal mať zhodu na 90,30 % s diplomovou prácou obžalovaného, čiže ak v tom rozsahu (na 90,30 %) mal celý projekt, ktorý si nechal vypracovať už obžalovaný k dispozícii, až na malé (nie rozhodujúce) obmeny týkajúce sa konkrétne obce D. - za akým účelom bolo potrebné opäť objednávať vypracovanie tohoto projektu si v spoločnosti F. I. E., E., ktorá takúto činnosť ani nemala v predmete podnikania, nemala s takou činnosťou v minulosti žiadne skúsenosti, o to viac, ak spracovateľ projektu svedok M. mal súčasne pôvodne v minulosti priamo so spoločnosťou, v ktorej bol konateľom obžalovaný, ale aj s jediným spoločníkom (majiteľom) a konateľom spoločnosti D. XX, E. svedkom L. úzko spolupracovať (predaj nehnuteľností) - a to všetko dokonca za sumu 25.479,60 eur. Takýto spôsob správania sa obžalovaného nezodpovedá povinnostiam tzv. dobrého hospodára ako konateľa – štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti mu plynúcim minimálne z ustanovenia § 135 Obchodného zákonníka a nasl.

Podľa názoru krajského súdu za danej dôkaznej situácie preto dodanie projektu bolo len fiktívne - jeho vypracovanie pre účely dodávateľa na jeho objednávku nebolo dokázané, ale práve naopak, preto existuje dôvodný predpoklad osvedčený reálne procesne spôsobilými dôkazmi, že objednávateľ - obžalovaný sám svoju pôvodnú diplomovú prácu, ktorej je jediným autorom, zadovážil pre dodávateľa F. I. E., E., ktorý ju mal prostredníctvom svedka F. M. dodať za účelom predstierania fiktívne dodanej služby (tovaru) na účely nadmerného odpočtu DPH tak, ako je to ustálené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, čím mal štát prostredníctvom správcu dane pri uplatnení nadmerného odpočtu obžalovaným v sume 4.246,60 eur uviesť do omylu, v skutočnosti, že mu reálne aj bola dodaná služba (tovar) spoločnosťou F. I. E., E., za ktorú mal zaplatiť spolu aj s DPH fakturovanú sumu v celkovej 25.479,60 eur, čím tejto spoločnosti ani nevznikla daňová povinnosť tzv. vybratú DPH v sume 4.246,60 eur odvieť štátu, a teda ani nárok obžalovaného na nadmerný odpočet DPH v uvedenej sume.

Za danej situácie preto nie je možné uzavrieť, že zdaniteľné plnenie v posudzovanom prípade bolo aj reálne uskutočnené, pretože to predsa nespočíva len v jeho - v tomto prípade, fakticky len v tzv. vyfakturovaní dodávateľom odberateľovi. Je namieste pripomenúť, že dodávateľ F. I. E., E., prostredníctvom svedka F. M. a už vôbec svedka A. P., nielen v rámci trestného konania, no už v daňovom konaní (vyrubovacím konaní) ani len nevedel preukázať nie len vypracovanie projektu, ale ani len to, že ho mal v reálnej držbe a toto reálne aj dodal odberateľovi spoločnosti D. XX E..

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako prečin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že obžalovaný A. B. C. neoprávnene vo väčšom rozsahu uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech.

Napokon pokiaľ obžalovaný namietal v rámci odvolacej obrany, že sa okresný súd nevysporiadal so zásadou „ne bis in idem“, krajský súd uvádza, že rozhodnutie správcu dane po vykonaní daňovej kontroly so záverom v rámci vyrubovacieho konania, že platiteľ dane nemá nárok na nadmerný odpočet DPH v ním uplatnenom rozsahu 4.246,60 eur, s tým, že v akom rozsahu si má dodatočne daňovú povinnosť splniť, pokiaľ pomer zaplatenej dane na tzv. výstupe prevyšuje suma zaplatenej dane na výstupe, nie je a ani nemôže byť predsa sankciou uloženou správcom dane v rámci daňového konania (vyrubovacieho konania), ale rozhodnutím o ustálení rozsahu daňovej povinnosti, ktorú si mal platiteľ

dane splniť (sám) pri podaní daňového priznania s následnou povinnosťou túto daň v určenom rozsahu zaplatiť. Inak povedané, rozhodnutie správcu dane o určení rozsahu daňovej povinnosti platiteľa dane nie je rozhodnutím o uložení sankcie za porušenie zákona tak, ako to predpokladá zásada - „ne bis in idem“ - podľa ktorej nie je možné páchatel'a postihnúť dvakrát za totožné protiprávne konanie v dvoch rozdielnych samotných konaniach, ako to mal tvrdiť obžalovaný v posudzovanom prípade a teda, že mal byť najsamprv sankciou postihnutý v rámci daňového konania (vyrubovacieho konania) a následne v rámci trestného konania uznaný vinným a s uložením peňažného trestu.

K námietke obžalovaného, že úkon údajného neuskutočnenia zdaniteľného plnenia, ktorý sa uvádza vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa, nebol úkonom obžalovaného, ale obchodnej spoločnosti D. XX E., kde bol síce konateľom spoločnosti D. XX E., ale z ustanovení Obchodného zákonníka konateľovi spoločnosti nevyplýva špeciálna povinnosť, z ktorej by bolo možné dovodiť jeho individuálnu trestnú zodpovednosť za žalovaný skutok. Podľa obžalovaného preto vychádzajúc teda zo všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka ako aj osobitnej úpravy obchodných spoločností a jej orgánov možno dospieť k záveru o nenaplnení skutkovej podstaty trestného činu, ktorým je jeho subjekt, ako obligatórny znak základnej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, krajský súd uvádza nasledovné.

Vo všeobecnosti je nevyhnutné uviesť, že právnická osoba má charakter umelej konštrukcie (právnické osoby sú výtvorom právneho poriadku) a preto musí mať zákonom ustanovený mechanizmus svojho konania, pretože bez fyzických osôb by ako fiktívna osoba nedokázala konať (myslieť, mylíť sa, byť v omyle), s tým, že konanie zákonom ustanovených fyzických osôb, ktoré konajú v mene právnickej osoby, považuje za konanie samotnej právnickej osoby (ide teda fakticky o konanie fyzickej osoby, ktoré však táto fyzická osoba vykonáva v mene právnickej osoby, a preto sa takéto konanie považuje za konanie právnickej osoby, t. j. ide o konanie, ktoré je síce pričítané samotnej právnickej osobe, ktoré však musela reálne vykonať na právne úkony plne spôsobilá, ale aj trestnoprávne spôsobilá fyzická osoba).

V mene právnickej osoby alebo v jej zastúpení musí preto de facto konať konkrétna fyzická osoba, aj keď za pôvodcu konania (činu) sa považuje právnická osoba. Z uvedeného vyplýva, že právnická osoba koná navonok najmä svojím štatutárnym orgánom (napríklad konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným) prípadne za ňu koná zástupca (napríklad konajúci na základe plnej moci), resp. zamestnanec pri plnení konkrétnych pracovných úloh (takéto postavenie vyplýva zamestnancovi spravidla z pracovnej zmluvy a konkrétnej pracovnej náplne).

Opierajúc sa o uvedené možno preto zhrnúť, že páchatel'om trestného činu – tak, ako tomu je aj v posudzovanom - je v prvom rade osoba oprávnená konať v mene právnickej osoby, konateľ – štatutárny orgán - pokiaľ svojím konaním naplní všetky pojmové znaky niektorého z trestných činov uvedených v osobitnej časti trestného zákona.

K námietke obžalovaného, že v skutkovej vete výroku rozsudku nemajú byť žiadne odkazy na vykonané dôkazy, krajský súd uvádza, že podstatným je skutočnosť, že záver plynúci z vyjadrenia Centra vedecko technických informácií SR o zhode projektu (na 90,30 %) s diplomovou prácou obžalovaného, a teda je, resp. bol v čase predloženia v rámci daňového (vyrubovacieho) konania vlastne diplomovou prácou obžalovaného, je riadne súčasťou znenia skutkovej vety, a táto skutková okolnosť má riadne odzrkadlenie vo vykonanom dokazovaní v podobe odborného vyjadrenia označenej odbornej inštitúcie, pričom je možné súhlasiť s tým, že samotný zdroj tohto zistenia (odborné vyjadrenie - Centra vedecko technických informácií SR) uvádzaný v skutkovej vete sa javí ako nadbytočný.

Zo znenia skutkovej vety teda bez rozumných pochybností plynie, že na podklade čoho okresný súd uzavrel, že spoločnosťou F. I. E., E., dodaný projekt jeho printová verzia - opierajúc sa o závery odborného vyjadrenia Centra vedecko technických operácií SR, ktoré zrozumiteľným a v logických súvislostiach nadväzujú na vykonané dôkazy – bol diplomovou prácou obžalovaného, preto takýto postup okresného súdu nie je možné hodnotiť ako svojvoľný bez opory vo vykonanom dokazovaní.

Napokon pokiaľ obžalovaný mal za to, že tieto listinné dôkazy mali byť predložené – projekt svedka M. a jeho diplomová práca – na znalecké skúmanie, keďže výsledky vyjadrenia Centra vedecko technických informácií SR o zhode projektu s diplomovou prácou nie sú dôkazne relevantné, oproti tomu to záveru

v rámci svojej argumentácie obžalovaný neponúkal exaktne overiteľné dôvody, ktoré by odborné závery tejto inštitúcie - Centra vedecko technických informácií SR - vedel reálne spochybniť.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o nezákonnosti, ktorá by mala vyvolať potrebu tento výrok naprávať,

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúť na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Najsamprv je potrebné uviesť, že Tr. zákon vo svojich ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov a to jednak pri zásadách ukladania trestov a jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov, ako to už bolo konštatované.

Pri ukladaní trestov je potrebné vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je v prvom rade určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov a následne aj spôsobom spáchania samotného trestného činu, nevynímajúc aj úmysel a teda formu zavinenia.

Obžalovaný bol v posudzovanom prípade uznaný vinným pre prečin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona, kde v osobitnej časti je zákonom ustanovená sadzba trestu odňatia slobody vo výmere 1 až 5 rokov.

Zákonom ustanovenú trestnú sadzbu v osobitnej časti Tr. zákona môže potom v každom jednotlivom prípade ovplyvniť pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, keďže ako už bolo konštatované, podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona je povinnosťou súdu pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť na ich pomer a mieru závažnosti.

Okresný súd preto správne určil trestnú sadzbu bez jej úpravy u obžalovaného postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil existenciu rovnováhy poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona, oproti príťažujúcim okolnostiam podľa § 37 Tr. zákona.

Krajský súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií (včítane doby, ktorá mala uplynúť od spáchania skutku a spolu podielu obžalovaného na dĺžke trestného konania), rovnako ako okresný súd dospel k záveru, že je na mieste aplikovať v prípade obžalovaného A. B. C. ukladanie alternatívneho trestu a to trestu peňažného vo výmere 1.000,- eur za súčasného uloženia náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu, kde takto uložený trest považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Toto boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.